

Arrest

nr. 267 458 van 28 januari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANDEWALLE die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 19 augustus 2019 voor de eerste maal een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 29 november 2019.

1.2. Op 22 juni 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 15 januari 2021 bij arrest nr. 247 566.

1.3. Op 2 februari 2021 dient verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.4. De commissaris-generaal verklaart dit huidig volgend verzoek op 22 maart 2021 niet-ontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een staatsburger van Irak. U bent geboren op (...) 1997 in het dorp Fazilia in de provincie Nineveh, op ongeveer 20 kilometer ten noorden van Mosul, waar u in het ouderlijk huis woonde met uw moeder en zus. Uw vader is overleden in 2010. U omschrijft uzelf als een Koerdische shabak en soennitische moslim. U bent niet gehuwd. U werkte als landbouwer op de grond van uw familie.

Op 10 juni 2014 is IS 's morgens uw dorp Fazilia binnengevallen. U was op dat moment buiten uw dorp in jullie moestuin aan het werken. U hoorde schoten en ontploffingen en vertrok daarna op weg naar huis. Een dorpsgenoot die u tegenkwam raadde u af om nog terug naar het dorp te gaan. U ging dan met de mensen van uw dorp mee die vluchtten. U ging mee met uw dorpsgenoten die vluchtten naar Rabia, tegen de grensovergang met Syrië, waar jullie op 11 juni 2014 zijn aangekomen. Een dag later gingen jullie naar Syrië. Aan de grensovergang heeft u nog gezocht naar uw familie. In Syrië werden jullie opgevangen door Peshmerga. Jullie verbleven drie dagen in Syrië. Jullie werden van Syrië naar Nusaybin in Turkije gebracht op 16 juni 2014. Vandaar ging u naar Istanbul. Na twee dagen op straat vond u een slaapplek. U verkreeg ook werk en bleef bijna vier jaar in Istanbul. Omdat u illegaal was en geen toekomst had besliste u uiteindelijk om naar Giekenland te gaan.

Op 14 april 2018 reisde u naar Griekenland. U diende in Griekenland op 20 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in. U bent een jaar en twee maanden in Griekenland gebleven. U had op het moment van uw vertrek uit Griekenland nog geen beslissing inzake uw verzoek om internationale bescherming ontvangen. Via de Balkan-route reisde u vanuit Griekenland verder naar België waar u aankwam in augustus 2019.

U heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend in België op 19 augustus 2019.

Op 22 juni 2020 ging het CGVS inzake uw verzoek over tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende tegen deze beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 15 januari 2021 bevestigde de RVV de beslissing van het CGVS. U diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 2 februari 2021 een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in. U haalt aan dat uw dorp Fazilia nu bezet wordt door de sjitische militie al-Hashd al-Shaabi en dat bewoners van andere geloven of afkomsten niet terug mogen keren naar het dorp. Zij die toch terugkeren zouden vermoord worden door al-Hashd al-Shaabi. U betwiste ook de beslissing van het CGVS van 22 juni 2020 op verschillende punten. Ten eerste zou de tolk een bepaalde passage uit het persoonlijk onderhoud niet correct hebben vertaald. Ten tweede zou u ook verkeerd begrepen zijn en dit met betrekking tot twee verschillende passages, met name rond een antwoord op een vraag rond de bevolkingsgroepen in uw geboortedorp en rond een antwoord op een vraag over uw reisroute. Ten derde betwist u ook dat het opmerkelijk is dat u niet de dichtste route heeft genomen om te vluchten en als Koerd uit Fazilia niet naar Duhok, in de Koerdische Autonome Regio, zou zijn gevlucht maar wel naar Rabia, tegen de grensovergang met Syrië. U geeft aan dat u gewoon de massa volgde en niet kon weten of de mensen in de goede of de verkeerde richting uitgingen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Wat betreft uw huidig verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat er geen nieuwe elementen voorhanden zijn die de kans aanzienlijk vergroten dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op de elementen aangehaald tijdens uw eerste verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, namelijk dat u afkomstig bent uit Falilia en dat u daar vluchtte in juni 2014 toen IS uw dorp binnenviel, en die ongeloofwaardig werden bevonden.

Met betrekking tot uw bewering dat uw dorp Fazilia nu bezet wordt door de sjiiitische militie al-Hashd al-Shaabi en dat bewoners van andere geloven of afkomsten niet terug mogen keren naar uw dorp (DVZ-verklaring volgend verzoek, vraag 16) dient het CGVS op te merken dat u reeds eerder, in uw eerste verzoek om internationale bescherming, helemaal niet aannemelijk kon maken dat u ook tot aan uw vertrek uit Irak in Fazilia in de provincie Nineveh heeft verbleven. Deze beoordeling werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 15 januari 2021 en is bekleed met gezag van rechterlijk gewijsde. Gezien u uw afkomst uit het dorp Fazilia niet aannemelijk kan maken kan u aldus ook uw vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet omwille van de sjiiitische militie al-Hashd al-Shaabi niet aannemelijk maken.

Met betrekking tot uw bewering dat de tolk tijdens het persoonlijk onderhoud naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming op het CGVS een bepaalde passage uit het persoonlijk onderhoud niet correct zou hebben vertaald (DVZ-verklaring volgend verzoek, vraag 16) willen we toch opmerken dat we toch redelijkerwijze mogen verwachten dat u dat dan toch reeds naar voor zou gebracht hebben. Een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd u immers aangetekend verstuurd en u of uw advocaat beschikten over een termijn van 8 werkdagen om opmerkingen over de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud en/ of over het verloop van het persoonlijk onderhoud aan het CGVS te bezorgen, wat u of uw advocaat niet hebben gedaan. Bovendien werd evenmin gewezen op een fout gemaakt door de tolk in het kader van uw beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing van het CGVS van 22 juni 2020. Uw kritiek in het kader van uw huidig verzoek dat de tolk toch een bepaalde passage uit het persoonlijk onderhoud niet correct zou hebben vertaald is daardoor weinig aannemelijk.

Eveneens betreffende uw bewering dat u verkeerd begrepen bent geweest en dit met betrekking tot twee verschillende passages (DVZ-verklaring volgend verzoek, vraag 16) willen we toch opmerken dat we toch redelijkerwijze mogen verwachten dat u dat dan toch ook reeds naar voor zou gebracht hebben en dit omwille van hoger vermelde redenen en met name de mogelijkheid die u en uw advocaat hadden om dit te melden naar aanleiding van het ontvangen van de notities van het persoonlijk onderhoud en naar aanleiding van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing van het CGVS, wat niet het geval is en we redelijkerwijze mochten verwachten. De kans dat u toch verkeerd begrepen bent geweest is daardoor weinig aannemelijk. Bovendien bleek uit het nalezen van de notities van het persoonlijk onderhoud dat uw antwoorden op de vragen rond de bevolkingsgroepen in uw geboortedorp en rond uw reisroute niet voor een andere interpretatie vatbaar zijn dan deze die aan uw antwoorden werd gegeven in de beslissing van het CGVS van 22 juni 2020 en bevestigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 15 januari 2021 dat bekleed is met gezag van rechterlijk gewijsde, zoals hoger vermeld.

Met betrekking tot uw verklaring dat u gewoon de massa volgde en niet kon weten of de mensen in de goede of de verkeerde richting uitgingen toen u als Koerd uit Fazilia niet naar Duhok, in de Koerdische Autonome Regio, zou zijn gevlucht maar wel naar Rabia, tegen de grensovergang met Syrië en aldus de dichtste route niet heeft genomen om te vluchten (DVZ-verklaring volgend verzoek, vraag 16) dient het CGVS op te merken dat dit reeds het voorwerp uitmaakte van een bespreking in de beslissing van het CGVS van 22 juni 2020 en de conclusies van het CGVS werden bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 15 januari 2021 dat bekleed is met gezag van rechterlijk gewijsde. Uw verklaring hierover kan dus bezwaarlijk dienst doen als nieuw element.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de zorgvuldigheidsverplichting, van de motiveringsverplichting en van het redelijkheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting tracht verzoeker de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Aangaande verzoekers geloofwaardigheid wordt in het verzoekschrift vooreerst opgemerkt dat verzoeker niet in het bezit is van documenten aangaande zijn identiteit, nationaliteit en herkomst omdat hij aan het werk was op het platteland toen hij vluchtte zonder enige bezittingen. Er wordt betoogd dat het bepaalde in artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet niet voorkomt in de Herschikte Kwalificatierichtlijn. Verzoeker meent dan ook dat voormelde bepaling inzake de negatieve indicatie dat het gebrek aan documentair bewijs vormt met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid, in strijd is met de Kwalificatierichtlijn. Hij meent dat hij aldus het voordeel van de twijfel moet krijgen wanneer zijn verklaringen coherent en waarschijnlijk zijn en niet in strijd met algemeen gekende feiten.

Betreffende de nieuwe elementen betoogt verzoeker dat het CGVS zijn verklaringen en documenten inhoudelijk niet voldoende onderzocht heeft en louter verwijst naar de vorige weigering. Er wordt gesteld dat verzoeker enkele feiten en stellingen duidelijk maakte, daar er discussie ontstaan was door een foutieve vertaling. Er wordt erop gewezen dat verzoeker daarnaast zijn beweegredenen uiteenzet, namelijk dat hij in 2014 vluchtte voor IS, waarbij wordt benadrukt dat hij voor de militiegroep al-Hashd al-Shaabi vreest die zijn geboortedorp bezet.

Verzoeker is van mening dat de nieuwe elementen die werden toegevoegd aan zijn verzoek voldoende doorwegen om een nieuw onderzoek te rechtvaardigen. Hij voert aan dat de nieuwe elementen voortbouwen op zijn verklaringen, maar weldegelijk nieuw zijn.

Inzake zijn herkomst betoogt hij als volgt:

"Het Commissariaat-Generaal hecht geen geloof aan de door de verzoeker beweerde regio van herkomst, daar hij naar hun mening niet lijkt te weten welke bevolkingsgroepen wonen in zijn geboortedorp.

Bij de vraag naar de bewoners van het dorp waarbij de verzoeker stelde dat de bevolking Soennieten en Sjiïeten zijn, oordeelde het CGVS dat dit een foutief antwoord was. Ze is immers van oordeel dat het dorp bewoond wordt door Arabieren en het dorp bijgevolg als Arabisch dorp dient te worden beschouwd.

De verzoeker vraagt zich immers af in dit beroep, wat het CGVS begrijpt onder Arabieren.

Naar zijn mening is de benaming Arabieren een vrij algemene benaming voor Iraakse bewoners. Arabieren die vervolgens de Shia Islam aanhangen, worden ook Sjiïeten of Soennieten genoemd.

(zie het stuk 2)

De verzoeker stelt dat hij nooit beweerd heeft dat het dorp een Koerdisch dorp is en ontkent de stelling dat Fazilia een Arabisch dorp is, niet.

Hij wenst enkel aan te kaarten dat de term Arabier vrij algemeen is en dat de bevolking in Fazilia Arabieren zijn, maar de discussie hier om religie draait. Arabieren kunnen dus ook Soenniet of Sjiïet zijn. De verzoeker stelt hier bijgevolg dat het Commissariaat een zeer snel oordeel velde over het feit dat hij

onvoldoende kennis had over zijn dorp en de bevolking, zonder er verder op in te gaan.

Het Commissariaat was immers van oordeel, op basis van het vorige verzoek tot internationale bescherming, dat de afkomst van de verzoeker niet aannemelijk was waardoor ze het verzoek en de feiten van de verzoeker niet objectief herbekeken heeft.

Dit betekent dat het CGVS niet zorgvuldig gehandeld heeft en tevens onvolledig heeft gemotiveerd.

5.5.2.

8.

Omtrent de ruïnes in het dorp van herkomst, wenst de verzoeker ook aan te halen dat hij wel degelijk op de hoogte is dat er ruïnes in de buurt aanwezig zijn. Hij wil immers aankaarten dat de tolk tijdens zijn onderhoud foutieve vertalingen en bewoordingen gebruikte waardoor hij een andere vraag voorgelegd kreeg.

Door de vertaling van de tolk ging de vraag naar de ruïnes verloren en werd aan hem de vraag gesteld of er veel toerisme aanwezig was in het dorp en de omgeving.

Het spreekt voor zich dat op deze vraag een totaal ander antwoord zou worden geformuleerd en het een andere inhoud behelst.

Het is dan ook logisch dat de verzoeker naast de kwestie antwoordde daar hij een totaal andere vraag gesteld werd.

Het feit dat noch de advocaat van de verzoeker, noch de verzoeker bij het ontvangen van de notities van het persoonlijk onderhoud of naar aanleiding van het beroep bij het RvV opmerkingen maakten over deze foutieve vertalingen mag niet worden gebruikt als reden om een weigeringsbeslissing te staven. Dit omdat de verzoeker niet wist dat de vraag foutief vertaald was en hij bijgevolg op een andere vraag geantwoord heeft.

Hij werd er pas later attent op gemaakt dat zijn antwoord niet klopte en de vraag incorrect vertaald was.

De verzoeker heeft dan ook zo snel hij kon dit misverstand pogen recht te zetten.

Dat het CGVS zich baseert op dit feit is dan ook onzorgvuldig en onverantwoord.

- 5.5.3.

Daarnaast stelt het CGVS vast dat de geografische kennis van de lokale geografie van de regio en het dorp Fazilia in hoofde van de verzoeker beperkt is.

Het Commissariaat stelt dat deze vluchtroute niet de kortste en meest veilige was. De verzoeker zou naar Dohuk gevlucht moeten zijn, daar het dorp dichterbij gesitueerd en tevens veilig is. De verzoeker moest de afstand naar Rabia, aan de grens van Syrië, niet hebben afgelegd om de terreur in zijn dorp te ontvluchten en zichzelf in veiligheid te brengen.

De verzoeker wenst immers op te merken dat het moment waarop hij zijn vlucht aanving, vrij chaotisch en snel was. Hij was in paniek en volgde de stroom vluchtelingen uit zijn dorp. Zij vluchtten richting de Syrische grens en hij stond er niet bij stil dat dit niet de snelste en meest nabije route was naar veiligheid. Daarnaast wenst hij ook op te merken dat hij nooit zou hebben beweerd deze route volledig te voet te hebben afgelegd en dit in slechts 1 dag. De afstand bedraagt zo'n 175 km en dat is niet haalbaar. Hij verklaart het dorp te voet te hebben verlaten maar vervolgens ook gebruik maakte van wagens, bussen en landbouwtractoren.

Ook hier wenst de verzoeker op te merken dat deze feiten foutief vermeld zijn en bijgevolg geen geldige en objectieve reden kan zijn voor het CGVS om tot een negatieve beslissing te komen.

- 5.5.4.

Inzake de vrees voor zijn leven, stelt de verzoeker dat zijn dorp op heden bezet wordt door de sjiitische militie al-Hashd al-Shaabi die niemand die een ander geloof aanhangt en/of een andere afkomst heeft, tolereert. Het zijn enkel de Sjiieten die het dorp mogen bewonen. Wie zich er toch aan waagt en naar het dorp terugkeert, wordt op gruwelijke wijze vermoord door de militie.

9.

Voor de komst van Daesh woonden de Koerden, Arabieren, Sjiieten en Soennieten allemaal samen in harmonie. Door de Sjiitische milities werd een religieus conflict aangewakkerd dat het ganse dorp en de omgeving op zijn kop heeft gezet.

Hij wenst op te merken dat de situatie in zijn dorp allerm minst veilig is. Sinds zijn vertrek en vlucht uit het dorp heeft hij geen contact meer gehad met zijn familie, hij heeft meermaals zijn best gedaan hen te zoeken, maar dit bleek tevergeefs. Na al deze jaren vreest hij dan ook dat zijn moeder en zus gedood zullen zijn.

Zijn familie is Soennitisch in een dorp bezet door gewelddadige Sjiieten, wat zijn vrees en voorgevoel dat zijn geliefden gedood zijn, bevestigt.

Hij ervaart bijgevolg een reële angst terug te keren naar het dorp: hij heeft er vooreerst geen plaatsje daar hij geen aanhanger is van het Sjiitische geloof en zal hij daarnaast moeten vrezen voor zijn leven wanneer hij zou worden teruggeleid naar zijn geboortedorp, daar de militie andersgelovigen uitmoordt.

De verzoeker kan bijgevolg zijn vrees voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin omwille van de sjiitische militie al-Hashd al-Shaabi aannemelijk maken, (zie de stukken 3-5)"

Verder worden in het verzoekschrift de ernstige vrees, wijzend op de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, evenals de huidige situatie in Irak uiteengezet. Hierbij wordt gewezen op het religieus conflict alsook andere gewelddadige conflicten en de coronapandemie.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt volgende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- People Groups, People Name: Iraqi Shia Arabs of Iraq;
- Vrede.be, "Irak zinkt steeds dieper weg in geweld en chaos";
- Friedrich Ebert Stiftung, "Policy Paper, The Myth and Reality of Iraq's al-Hashd al-Shaabi" van september 2017; tot p. 7 toegevoegd en met weergave van de weblink;
- Artikel Het Nieuwsblad, "Irak gaat aan het wankelen";
- Artikel Artsen zonder grenzen, "Alarmerend: steeds meer kritieke COVID-19-patiënten in Irak", van 28 september 2020, ook met weergave van de weblink.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Voorafgaand

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.

2.3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.3. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er bijgevolg nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.3.4. Onderzoek van de nieuwe elementen

2.3.4.1. Verzoeker haalt in zijn volgend verzoek om internationale bescherming aan dat zijn dorp Fazilia nu wordt bezet door de sjitische militie al-Hashd al-Shaabi en dat bewoners van andere religies of afkomsten niet mogen terugkeren. Hij heeft ook aangegeven dat hij de eerdere beslissing van het CGVS wilt betwisten en weerleggen op verschillende punten waarbij uiteen wordt gezet dat er sprake is van een foutieve vertaling, misverstanden en onterechte redenen.

Ter staving van zijn huidig verzoek legde verzoeker geen documenten neer.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

2.3.4.2. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk moet worden verklaard omdat verzoeker geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt en dat het commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt.

2.3.4.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die het geheel van motieven - die pertinent en draagkrachtig zijn, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat hij geen nieuwe elementen of feiten heeft aangebracht - kunnen weerleggen of ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij zoals hierna zal blijken echter in gebreke blijft.

2.3.4.4. Waar verzoeker met zijn volgend verzoek de eerdere beslissing van het CGVS tracht te betwisten en weerleggen, wordt er vooreerst het volgende opgemerkt.

De Raad wijst er in dit verband op dat de commissaris-generaal in het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeker van 19 augustus 2019 bij beslissing van 22 juni 2020 heeft besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad heeft deze beslissing en beoordeling bevestigd in zijn arrest nr. 247 566 van 15 januari 2021.

Er werd in dit arrest, waartegen geen cassatieberoep werd ingediend, bevestigd dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het dorp Fazilia gelegen in de provincie Nineveh. Gelet op de ongeloofwaardigheid van de beweerde regio van herkomst in Irak werd beslist dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en er evenmin zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hierbij werd gewezen op een manifest gebrek aan kennis inzake essentiële elementen aangaande zijn directe leefomgeving nl. een gebrek aan kennis inzake de bevolkingsgroepen in zijn geboortedorp, archeologische sites op luttele kilometers van zijn woonplaats, de bevolkingsgroepen in dorpen in de nabijheid, de locatie van naburige dorpen en belangrijke recente gebeurtenissen zoals de bevrijding van het dorp van IS. Ook werd gewezen op onaannemelijke verklaringen omtrent zijn reisroute en het gebrek aan enig document ter staving van zijn identiteit of herkomst.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van het huidig volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissing met betrekking tot verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerder verzoek werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van het huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker enerzijds blijft vasthouden aan de verklaringen omtrent zijn herkomst die hij heeft afgelegd in het kader van zijn eerste verzoek.

Hij wijst evenwel op een foutieve vertaling evenals een misverstand bij zijn eerdere verklaringen en brengt bij huidig verzoekschrift correcties aan. De commissaris-generaal heeft hierover met reden het volgende gemotiveerd:

“Met betrekking tot uw bewering dat de tolk tijdens het persoonlijk onderhoud naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming op het CGVS een bepaalde passage uit het persoonlijk onderhoud niet correct zou hebben vertaald (DVZ-verklaring volgend verzoek, vraag 16) willen we toch opmerken dat we toch redelijkerwijze mogen verwachten dat u dat dan toch reeds naar voor zou gebracht hebben. Een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd u immers aangetekend verstuurd en u of uw advocaat beschikten over een termijn van 8 werkdagen om opmerkingen over de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud en/ of over het verloop van het persoonlijk onderhoud aan het CGVS te bezorgen, wat u of uw advocaat niet hebben gedaan. Bovendien werd evenmin gewezen op een fout gemaakt door de tolk in het kader van uw beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing van het CGVS van 22 juni 2020. Uw kritiek in het kader van uw huidig verzoek dat de tolk toch een bepaalde passage uit het persoonlijk onderhoud niet correct zou hebben vertaald is daardoor weinig aannemelijk.

Eveneens betreffende uw bewering dat u verkeerd begrepen bent geweest en dit met betrekking tot twee verschillende passages (DVZ-verklaring volgend verzoek, vraag 16) willen we toch opmerken dat we toch redelijkerwijze mogen verwachten dat u dat dan toch ook reeds naar voor zou gebracht hebben en dit omwille van hoger vermelde redenen en met name de mogelijkheid die u en uw advocaat hadden om dit te melden naar aanleiding van het ontvangen van de notities van het persoonlijk onderhoud en naar aanleiding van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing van het CGVS, wat niet het geval is en we redelijkerwijze mochten verwachten. De kans dat u toch verkeerd begrepen bent geweest is daardoor weinig aannemelijk. Bovendien bleek uit het nalezen van de notities van het persoonlijk onderhoud dat uw antwoorden op de vragen rond de bevolkingsgroepen in uw geboortedorp en rond uw reisroute niet voor een andere interpretatie vatbaar zijn dan deze die aan uw antwoorden werd gegeven in de beslissing van het CGVS van 22 juni 2020 en bevestigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 15 januari 2021 dat bekleed is met gezag van rechterlijk gewijsde, zoals hoger vermeld.” Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en wordt door de Raad overgenomen.

Verzoeker kan gelet op bovenstaande motieven zoals weergegeven in de bestreden beslissing niet dienstig voorhouden dat zijn nieuwe verklaringen niet inhoudelijk onderzocht zouden zijn. Er werd immers in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt niet enkel gewezen op de eerdere weigeringsbeslissing doch concreet ingegaan op de aangebrachte betwistingen. Uit het bovenstaande blijkt dat de commissaris-generaal omstandig heeft aangegeven waarom het weinig aannemelijk is dat een bepaalde passage uit het persoonlijk onderhoud niet correct zou zijn vertaald alsook toegelicht waarom de kans dat verzoeker toch verkeerd begrepen zou zijn weinig aannemelijk is.

Inzake verzoekers laatste weerlegging inzake zijn reisroute wordt verwezen naar de bestreden beslissing, waarin op goede gronden als volgt wordt gemotiveerd:

"Met betrekking tot uw verklaring dat u gewoon de massa volgde en niet kon weten of de mensen in de goede of de verkeerde richting uitgingen toen u als Koerd uit Fazilia niet naar Duhok, in de Koerdische Autonome Regio, zou zijn gevlucht maar wel naar Rabia, tegen de grensovergang met Syrië en aldus de dichtste route niet heeft genomen om te vluchten (DVZ-verklaring volgend verzoek, vraag 16) dient het CGVS op te merken dat dit reeds het voorwerp uitmaakte van een bespreking in de beslissing van het CGVS van 22 juni 2020 en de conclusies van het CGVS werden bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 15 januari 2021 dat bekleed is met gezag van rechterlijk gewijsde. Uw verklaring hierover kan dus bezwaarlijk dienst doen als nieuw element."

Waar verzoeker inzake zijn reisroute volhardt in zijn eerder afgelegde verklaring dat hij in paniek 'de kudde' volgde kan het dus volstaan te verwijzen naar het arrest nr. 247 566 van 15 januari 2021 waarin de onaannemelijke verklaringen omtrent zijn vluchtroute uitdrukkelijk werden benadrukt.

Hetgeen voorafgaat in acht genomen, kunnen verzoekers blote weerleggingen van de eerdere weigeringsmotieven omtrent zijn betwiste herkomst, bevestigd bij arrest nr. 247 566 dan ook niet worden weerhouden als nieuwe elementen.

De Raad stipt ten slotte aan dat verzoeker met zijn weerleggingen inzake zijn gebrekkige kennis van de bevolkingsgroepen en de ruïnes in het dorp en zijn onaannemelijke verklaringen wat zijn vluchtroute betreft hoe dan ook geen afbreuk kan doen aan de vastgestelde gebrekkige kennis over twee andere dorpen en het gegeven dat er opvallende fouten zijn in zijn kennis over de herovering van Fazilia op IS, zoals bevestigd in het arrest nr. 247 566 van 15 januari 2021. Zodoende slaagt hij er met zijn loutere poneringen en door post factum het verloop van zijn onderhoud bij het CGVS en de eerste weigeringsbeslissing te bekritisieren, niet in zijn beweerde afkomst thans toch aannemelijk te maken.

Waar verzoeker in het kader van zijn huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming verklaart dat zijn dorp nu bezet wordt door de sjjiitische militie al-Hashd al-Shaabi kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in zijn oordeel:

"Met betrekking tot uw bewering dat uw dorp Fazilia nu bezet wordt door de sjjiitische militie al-Hashd al-Shaabi en dat bewoners van andere geloven of afkomsten niet terug mogen keren naar uw dorp (DVZ-verklaring volgend verzoek, vraag 16) dient het CGVS op te merken dat u reeds eerder, in uw eerste verzoek om internationale bescherming, helemaal niet aannemelijk kon maken dat u ook tot aan uw vertrek uit Irak in Fazilia in de provincie Nineveh heeft verbleven. Deze beoordeling werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 15 januari 2021 en is bekleed met gezag van rechterlijk gewijsde. Gezien u uw afkomst uit het dorp Fazilia niet aannemelijk kan maken kan u aldus ook uw vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet omwille van de sjjiitische militie al-Hashd al-Shaabi niet aannemelijk maken."

Er dient benadrukt te worden dat verzoeker onderhavig beroep niet kan aanwenden als vorm van beroep tegen de beoordeling in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming, dat definitief is geworden. Hierbij moet opgemerkt worden dat uit het arrest nr. 247 566 overigens blijkt dat verzoeker reeds in het kader van zijn eerste verzoek een vrees voor de sjjiitische militie al-Hashd al-Shaabi aanhaalde. De Raad stipt eveneens aan dat het gegeven dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidige verzoek hierover louter bijkomende verklaringen aanhaalt die in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, hier niets aan wijzigt en deze niet van die aard zijn afbreuk te doen aan het vastgestelde. Dat verzoeker verder borduurt op hetzelfde ongeloofwaardig relaas, voegt niets nieuws of wezenlijks toe aan zijn dossier.

Zodoende kunnen de voormelde aangehaalde elementen niet gekwalificeerd worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt

2.3.4.5. Met betrekking tot het betoog in het verzoekschrift aangaande het gebrek aan documenten en het voordeel van de twijfel waarbij wordt gewezen op de Kwalificatierichtlijn, wijst de Raad erop dat het wettelijke kader omtrent de bewijslast heden wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De Raad kan verzoeker bijtreden dat wanneer geen documentaire bewijzen voorliggen zoals in casu, deze geen bevestiging behoeven indien aan de cumulatieve voorwaarden vervat in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet is voldaan. Verzoeker gaat er met zijn betoog evenwel volledig aan voorbij dat er eerder door de commissaris-generaal bij beslissing van 22 juni 2020 en bevestigd bij arrest van de Raad nr. 247 566, werd vastgesteld dat hij geen geloofwaardige verklaringen aflegde over zijn eerdere verblijfplaatsen. De Raad benadrukt dat uit het arrest nr. 247 566 blijkt dat zijn verklaringen onaannemelijk werden bevonden en er in tegenstelling tot wat verzoeker betoogt in casu niet kan vastgesteld worden dat deze niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten en objectieve gegevens (zie bijvoorbeeld de "opvallende fouten" in de kennis over de herovering van Fazilia op IS).

2.3.5. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift de coronapandemie aankaart en aanvoert dat Irak zwaar is getroffen met weinig beschikbare bedden en medisch materiaal alsook personeel, volstaat het hier op te merken dat zulke besmetting niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). In zoverre verzoeker het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling aanhaalt doordat hij in het geval van een terugkeer naar zijn land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor geen gepaste behandeling bestaat, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Nog daargelaten het hypothetische karakter van zijn bewering dat hij in Irak zal worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting met het coronavirus, toont verzoeker met een artikel uit september 2020 verder niet aan dat hij aldaar thans geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat hij om die reden zou worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem – in de hypothese dat hij besmet zou raken met het virus – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontczegd of opzettelijk worden geweigerd.

Er kan in casu niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker, indien hij zou terugkeren naar Irak, door een menselijk handelen op intentionele en gerichte wijze in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

2.3.6. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt erop gewezen dat verzoeker, aan de hand van zijn bijkomende verklaringen die hij aanvoerde als nieuwe elementen bij zijn huidige tweede verzoek om internationale bescherming, echter ook thans niet aannemelijk maakt dat hij tot aan zijn vertrek uit Irak in Fazilia in de provincie Nineveh heeft verbleven. Verzoeker kan zodoende in zijn

verzoekschrift niet dienstig verwijzen naar de veiligheidssituatie in de provincie Nineveh en in dit verband algemene informatie aanhalen.

Hierbij kan aangestipt worden dat verzoeker in het kader van zijn beroep tegen de eerdere weigeringsbeslissing van 22 juni 2020 geen verweer voerde tegen de motivering dat door zijn gebrekkige medewerking inzake zijn vermeende regio van herkomst verweerder in het ongewisse blijft over waar hij voor zijn aankomst in België in Irak of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Zodoende kan de Raad niet opnieuw uitspraak doen over deze elementen die reeds in de beslissing met betrekking tot het eerder verzoek werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd.

Het behoort evenmin toe aan de Raad om te speculeren over verzoekers verblijfplaatsen binnen en buiten Irak, noch over het element of verzoeker afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in dit geval geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.8. Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.3.9. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet alsook artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden dan ook niet dienstig.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidige (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoeker, die een volgend verzoek indient, al dan niet persoonlijk te horen, behoort overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.12. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een

substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU